

SZAUER ÁGOSTON

Madách után

Miért indult a szél, a fény?
Mi cél után kutat?
Honnét a testetlen remény?

Az első mozdulat?

Nyárvég

Platán. E későn jött melegben
már színes kártyáit dobálja:
levelek színe és fonákja.
Lábunk előtt oly érthetetlen
az ősz hatalmas pasziánsza.

Párhuzam

Kútból a hang.
Kitől való?
Talán a lent
lehet való.

Holdfényű arc.
Két parton áll.
Az egyikük
csak transzponál.

Súlytalanság

Szökött kis gondolat száll.
Az angyal is felejt.
Égben rekedt madárdal,
mely nincs se fent, se lent.

Szerda

Mintha nem történt volna semmi,
mintha ma is mindenki élne,
tejeskávéillat szivárog,
hozzák az újságokat végre,

és semleges zene szól kintről,
fél nyolckor el kellene menni,
a zakó a karfán, lelógva,
mintha nem történt volna semmi.

Szerkesztés

Egy fentebb törvény. Egyszerű,
a tökéletesség maga:
pókháló, méhsejt, vízgyűrű,
egy kavics domború hasa.

Vétel

Egy sáv. A szó kihál.
Hullámok, centiméter,
kavargó, zúrós éter.
Csak mágneses vihar.

Égtáj, nadír, zenit.
Antenna néz az égre –
jó volna fogni végre
valami emberit.

Vihar előtt

A kaptatón az út, korán.
Széljárta domb, a kép remek:
a láthatári sáv porán
tornyos felhők, villám lebeg –
eltitkolt mítoszok nyomán
nagy, újraformált istenek.